

дефенитѣ дрѣжки на кобуритѣ и ножа му; на гърдитѣ му се прѣплитаха срѣбърния ланецъ отъ шесть врѣви, прѣхвърленъ прѣзъ шия; въ ржката му кждѣше дебелина цигара на дваждъ по-дебело кехлибарено цигаре.

Тѣкмо тукъ, изъ срѣщната страна на сарачската чаршия се зададе човѣкъ,—да рѣчешъ бабаитинъ, не бѣ, защото едва ли имаше 22 годишенъ; да рѣчешъ кауръ — и на това не мѣзаше, защото пѣкъ бѣше облѣченъ като едирненски кабадаисъ въ гайтантанлия сивъ елекъ и джапкенлия потури—форма, която Дервентлиятъ бѣ виждалъ само у каурски горски хайдуци по Сакаръ Баиръ та че и по Малешевско.

Дервентлиятъ слисано спрѣ и страшенъ се втреникъ къмъ странно облѣчениятъ младъ човѣкъ, който идѣше на срѣща му. По едно врѣме и тоя сѣкашъ спрѣ очи на стария бабаитъ качърмаджия, па вървѣше и не дигаше очи отъ него.

Дервентлиятъ избѣли страшни очи, спрѣ и сѣкашъ инстинктивно почна да запършва косматитѣ си ржцѣ за борба. Идящия на срѣща му младежъ, щомъ видя тия приготовления, сжщо спрѣ, извъртѣ искрови малки черни очи, па сне гайтанлията си елекъ отъ широкитѣ си плѣци и си го замѣтна прѣзъ рамо.

— Хаймана Църне,—крѣсна Дервентлиятъ срѣщу Спиро Църне, защото странно облѣчениятъ момѣкъ бѣше познатиятъ ни вече юнакъ Българинъ—контрабандистъ на тютюнъ; —сакамъ да се помѣриме, това не ти е сега нощъ, та као хайдукъ да се удряшъ со първи пехливане! — отсѣче той.

— Не съмъ се удрялъ, като хайдукъ, Дервентли баба, за то се и не криямъ: яла ми да видишъ, кого майка е по-вече сукала! — изрѣмжа Църне и . . .

И двамата мже се втурнаха единъ врѣзъ другъ съ страшно стиснати пѣсници.

Веднага улицата се прѣпълни съ намржщени и жълтолики сарачи — по-вече Турци. Тѣ всички проточиха вратове, неволно приближаваха „ударилитѣ“ се